

nje naravnega procesa učenja in njegove samoumevnosti. To, da nas srečanje vrže iz tira, je namreč treba razumeti tudi dobesedno. V delu *Image-Temps* Deleuze poudari, da »je ta problem tako kinematografski kakor tudi filozofski, /.../ da je podoba-gibanje videti neko v temelju aberantno, anormalno gibanje, /.../ Pospešitve, upočasnjenja in sprevrnitve, /.../ nenehne spremembe merila in proporcije, /.../ lažne spojitve gibanj. /.../ Podoba-gibanje ne reproducira sveta, pač pa tvori avtonomni svet, ki je zgrajen iz prelomov in disproporcij, brez vseh središč, ki se kot tak naslavlja na gledalca, ki sam ni več središče svoje lastne percepcije. *Percipiens* in *percipi* sta izgubila svojo gravitacijsko točko.« (Deleuze, 1985: 54) Še drugače rečeno, srečanje postavi pod vprašaj tako zaznano (in znano) kot tudi zaznavajočega oziroma spoznavajočega.

S tem pa je seveda povezano tudi vprašanje avtoritete in (samo)avtorizacije. Vprašanje, kaj nas avtorizira, se pri Platonu prevede v merilo zrelosti: filozof je zanj zrel, ko je star petdeset let. A zagata je v tem, da ne sama starost ne izkustvo ne prineseta zrelosti. Ta je vselej stvar subjektivne presoje – zreli smo pač tedaj, ko se imamo sami za zrele. Tudi tu nalletimo na logiko srečanja: ne biološka starost, ne leta delovnega staža, ne »kilometrina« – vsak se lahko avtorizira, kot bi rekel Lacan, le sam, ali bolje, kar nas avtorizira, je srečanje (z znakom, besedo, Učiteljem). Drugo ime za srečanje je za Deleuza dogodek. Dogodki se namreč v nekem trenutku »dvignejo, in ta trenutek je pomemben, to je tisto srečno naključje [*chance*], ki ga je treba izkoristiti.« (Deleuze, 2002: 172–173) Etika in subjektivacija sta povezani z digniteto dogodka: »dogodki [se] udejanjajo v nas, nas čakajo in vsrkavajo vase ter nam dajejo znamenje: 'Moja rana je bila pred mano, rodil sem se zato, da jo utelesim'.« (Deleuze, 1998: 144)

Takšna logika pa sprevrača logiko dobronamernosti, na kateri temelji spontana filozofija pedagoškega procesa. Deleuze, kot rečeno, je oster kritik dobronamernosti, ki jo sicer sam povezuje z znano Descartesovo tezo: »Le bon sens la chose du monde mieux partagée.« Gre za tezo o tem, da je zdravi razum ali zdrava kmečka pamet nekaj, kar je na svetu najbolj enakomerno in pravično porazdeljeno, tezo, ki pri prenosu vednosti računa na dobronamernost in razumnost tako pošiljatelja kot naslovnika. Kot da bi si slednji želel biti podučen, poučen, kot da bi si želel biti učen in kot da bi samo hlepel po znanju ali vednosti, na kar sicer napotuje znano Aristotelovo reklo, da vsi ljudje po svoji naravi stremijo k vedenju in vednosti (*Metafizika* 980a). Še celo Freud je v nekem trenutku s svojim konceptom *Wissenstrieb*, nagona po vedenju oziroma znanju, zapadel tej iluziji, ki je temeljna razsvetljenska fantazma: da je na tej in na